

Han forstod ham ikke straks, men da det gik op for ham, sagde han: Nej Tak. Vil De saa give mig Regningen, med Dem handler jeg ikke mere. Jeg vil opfordre den højtærede Justitsminister til at gøre, hvad der er ham muligt for at trænge til Bunds i disse Forhold. For det maa dog være saaledes, at de Børn, som komme under offentlig Forsorg, fordi de have stjaalet — undertiden rene Bagateller, som mange Børn desværre have gjort, ogsaa andre end de, der komme under offentlig Forsorg —, have Tillid til Forstanderens eller Forstanderindens Administration. Og det er netop det, der ikke har været Tilfældet, f. Eks. paa Landerupgaard. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa denne Side af Sagen, men blot fremhæve, at Forstanderen paa Landerupgaard, som jeg nys omtalte, samtidig med at han skulde lede denne store Anstalt paa 250 Tønder Land, havde en privat Gaard, en stor Mark, hvor han fedede Ungkreaturer, og som han drev ved Drengegenes Hjælp. Til denne private Gaard blev der ført Ungkreaturer, Tømmer, Sød o. s. v., og han bestemte selv, hvad han skulde have, og hvad han skulde betale. Regnskab have vi aldrig faaet. Og vi have heller aldrig faaet noget ordentligt Regnskab fra Flakkebjerg. Der var vist adskilligt i de Ord, som i sin Tid stod at læse i „Sorø Amtstidende“. Da jeg i sin Tid rettede mine Angreb paa Flakkebjerg, stod der: Det var ikke den Kant, Angrebet skulde rettes imod; det var ikke Paatalen af den haarde og raa Behandling, som blev Børnene til Del; nej, det var noget andet, det var Regnskaberne, Administrationen. Ogsaa i denne Henseende vil jeg opfordre den højtærede Justitsminister til at skaffe sig Klarhed over Børgildgaards Regnskaber og over de Bemærkninger, som Tilsynskomiteen har fundet Anledning til at fremkomme med, og hvorved en Udgift, som ikke var afholdt, blev strøgen.

Jeg rettede før en Anmodning til Justitsministeren om at gøre sin Indflydelse gældende, saaledes at Bøder, som bleve idømte særlig Fattigfolk, kom til at staa i et rimeligt Forhold til deres økonomiske Evne og til Forseelsen. Jeg vil ogsaa rette en Anmodning til den højtærede Ju-

stitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa de Varetægtsarrestationer, som finde Sted i visse Jurisdiktioner, hvor den enkelte Dommer ikke tager det saa nøje med, om en Mand eller Kvinde sidder arresteret nogle Dage eller Uger. Der er en Dommer ovre paa Fyn ved Navn Stephensen, som tidligere var Sædelighedsinspektør herinde i København. Han har i den korte Tid, han har været Herredsfoged, haft at gøre med en Mængde Sædelighedssager; mærkeligt nok er det hans Specialitet at rydde op i Sædelighedssager. Som meget betegnende for den Fremgangsmaade, denne Dommer har anvendt, skal jeg nævne en Sag ovre fra Landsbyen Vejlbj by under det Herred, hvor han er Dommer. Her findes en fattig Husmandsfamilie, hos hvem der bor to Jernbanearbejdere, som ere beskæftigede ved Dobbeltsporet over Fyn. Der kom et Rygte ud om, at en af disse Jernbanearbejdere havde været uterlig mod en 13 Aars Pige, der fandtes i dette Hjem. Rygtet tager Fart, og efterhaanden som det kommer ud, bliver der tilført det forskellige andre smaa Rygter, saa at det til Slut former sig saaledes, at den fattige Kone skulde have været vidende om, at der var begaaet Uterlighed mod hendes Barn. Nu bliver hun arresteret, taget bort fra sine 4 smaa Børn i Hjemmet. Den lille Pige, som der er Tale om, at vedkommende Mandsperson skal have forbrudt sig imod, bliver undersøgt af Lægen, som imidlertid intet kan konstateres. De to Jernbanearbejdere blive anholdte. De ere begge to blevne løsladte, uden at der har kunnet skaffes mindste Bevis for, at de have begaaet nogen Forbrydelse. Den lille Pige paa 13 Aar kommer i Forhør, og i disse Forhør bliver man ved at hørse med hende saa længe, til man faar en Tilstaaelse. Det er en Politiasistent, eller en Politibetjent er det vel nærmest, i Strib ved Navn Olsen, som afholder disse Forhør. Senere tilbagekalder Pigebarnet Tilstaaelsen. Hun har bl. a. tilstaaet efter Anmodning af denne Politiasistent, at Moderen skulde have faaet 2 Kr. og hun selv 50 Kr. af denne Jernbanearbejder; men disse 50 Kr. ere intetsteds at finde, og det vides heller ikke, at hun har købt for 50 Kr. Ikke desto mindre holdes